

Предъ ними — погибшіе въ битвѣ кровавой...  
Невѣдомъ былъ въ жизни имъ страхъ;  
Заснули они, осыненные славой,  
Лежать не въ гробу, но въ цвѣтахъ.

Мы съ честью героевъ усыпили ими,  
И трупы солдатовъ простыхъ,  
Сражавшихся храбро въ имя святыни,  
Лежали въ цвѣтахъ полевыхъ.

Надъ ними обычно отецъ нашъ духовный  
Святую молитву творилъ.  
На утро обрядъ совершили церковный, —  
Безъ слезъ и рыданій былъ.

Дунай и Буджакъ огласились пальбою,  
Въ честь первыхъ погибшихъ въ бою,  
И облако дыма застлало собою,  
Курганъ тотъ въ далекомъ краю\*).

Царьтъ бѣ въ срѣдата на своето войнство,  
навредъ, гдѣто Го зовеше дългътъ и чувството на  
състрадание: въ болницитѣ и при раненитѣ на бой-  
ното поле. Въ църквата намираше утѣха и Неговата  
молитва бѣ отправена къмъ небесата за доброе-  
стие на Русия и Славянството. „Съ своето присж-  
твие въ войната, прѣзъ 1877 год., къмъ подвижитѣ  
на своето царуване — казва лѣтописецътъ Графъ

---

\*) И. Г. К-левъ, „Первая общая могила русскихъ войновъ  
въ Буджакѣ, погибшихъ при переправѣ черезъ Дунай“.